

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς Γενεθλίοις τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ἡ ἀγάπη: «σημεῖον ἀπάντων μεΐζον» Θεία Ἐνανθρώπησις καὶ Πατρικὴ Ἀγαθότης^(*)

Α΄.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ

ΜΕ ΤΗΝ ΧΑΡΙΝ τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐορτάζομεν καὶ πάλιν σήμερον τὸ ἄφραστον Μυστήριον τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τὴν Ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν Πατέρα, διότι «τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἔδωκεν»¹ ὥστε νὰ γίνωμεν ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ κατὰ χάριν καὶ υἰοθεσίαν «τέκνα Θεοῦ»².

Προσκυνοῦμεν τὸν Σωτῆρα μας Χριστόν, διότι «ἐπάχευσε»³, ὥστε νὰ πλουτήσωμεν ἡμεῖς «τὸν πλοῦτον τῆς κατὰ χάριν θεώσεως»⁴.

Δοξολογοῦμεν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, διότι ἡ ἁγιαστικὴ καὶ δημιουργικὴ «δύναμις»⁵ Αὐτοῦ «ἐπεσκέασε»⁵ τὴν Ἀχραντὸν Θεοτόκον καὶ «ἐποίησε μεγαλεία»⁶ εἰς Αὐτήν.

Χαίρουν καὶ εὐφραίνονται σήμερον οἱ εὐσεβεῖς «χαρᾷ ἀνεκκλήτῳ καὶ δεδοξαμένῃ»⁷, διότι ἡ Ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ ἔγινεν ἰδικὴ μας θέωσις· ἡ Συγκατάβασις τοῦ Λόγου ἔγινεν ἰδικὴ μας ὑψωσις· ἡ Πτωχεῖα τοῦ Κυρίου ἔγινεν ὁ ἰδικὸς μας πλοῦτος.

Β΄.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΚΙΝΗΤΟΙ Θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας μᾶς προτρέπουν νὰ μελετῶμεν συνεχῶς τὰ Μυστήρια τῆς θείας Οἰκονομίας τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, ὥστε νὰ πλημμυρίζη ἡ καρδιά μας πνευματικὴν ἀγαλλίασιν καὶ νὰ τιτρώσεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ.

«Διὰ τοῦτο, ἀγαπητέ», λέγει ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, «εἰς τοὺς λόγους τοῦ Μυστηρίου τούτου, [δηλαδὴ] τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου Ἐνανθρωπήσεως, συνείθισον τὸν νοῦν σου νὰ μελετᾷ καὶ νὰ ἀδολεσχή»⁸. Καὶ ὁ Ἀβδᾶς Ἰσαὰκ ὁ Σύρος λέγει ἐπίσης: «Ἔθισον τὸν νοῦν σου ἀεὶ ἐν τοῖς Μυστηρίοις τῆς Οἰκονομίας τοῦ Σωτῆρος μελετᾶν»⁹.

Ἡ ἐντρύφῃς αὐτὴ εἰς τὸ φρικτὸν Μυστήριον τῆς θείας Ἐνανθρωπήσεως δὲν ἀποβλέπει βεβαίως εἰς τὴν κατανόησιν Αὐτοῦ, διότι – ὅπως διαβεβαιώνουν οἱ Ἅγιοι:

«Αὐτὸ τὸ Μυστήριον ἔχει νὰ μὲνῃ ἀκατάληπτον καὶ ἀκατανόητον, ὄχι μόνον εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἐπειδὴ καὶ ὁ κατ' ἀκρίβειαν τρόπος καὶ λόγος, καθ' ὃν αὐτὸ γέγονεν, ἔχει νὰ εἶναι πάντοτε ἀπόκρυφος καὶ ἀφανέρωτος εἰς ὅλους ὁμοῦ τοὺς μακαρίους τόσοσιν Ἀγγέλους, ὅσων καὶ ἀνθρώπων»¹⁰.

Ἐν τούτοις, ἡ ἱερὰ αὐτὴ «μελέτη» καὶ «ἀδολεσχία», ἐν ταπεινώσει καὶ προσευχῇ, θὰ βοηθήσῃ ἡμᾶς τοὺς ἀδυνάτους καὶ ἁμαρτωλοὺς τοιῦλάχιστον νὰ μείνωμεν ἐκθαμβοὶ καὶ πασιχαροὶ ἐνώπιον τοῦ ἀφράστου Μυστηρίου τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Πράγματι, κατὰ τὸν Ἅγιον Μάξιμον τὸν Ὁμολογητὴν, ὁ Χριστὸς γενόμενος ἄνθρωπος, μᾶς κατέστησε φανερὸν «τὸν ἐνδότατον πυθμένα τῆς **Πατρικῆς Ἀγαθότητος**»¹¹.

Γ΄.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί:

ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΦΑΝΕΣ, ὅτι ἐντρυφῶντες εἰς τὸ Μυστήριον τῆς θείας Ἐνανθρωπήσεως, ἐντρυφῶμεν εἰς τὸ Μυστήριον τῆς **Πατρικῆς Ἀγαθότητος**. Καὶ τότε συνειδητοποιοῦμεν τὸ διαρκὲς χρέος καὶ τὴν παντοτινὴν ὀφειλὴν τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἀδελφόν μας:

«Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε», διακηρύσσει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος, «εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους»¹².

Οἱ Ἅγιοι μᾶς διδάσκουν, ὅτι ὅπου εἶναι τὸ εὐλογημένον αὐτὸ καλὸν τῆς ἀγάπης,

«εὐθέως καὶ ὁ Υἱὸς ἐφίσταται μετὰ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἡ τοῦ Πνεύματος ἐπιφοιτᾷ Χάρις· οὗ γὰρ ὧσι, δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν»¹³.

Δηλαδή, διὰ μέσου τῆς ἀγάπης, γινόμεθα κατοικητήρια τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τοιουτοτρόπως προσοικειούμεθα «τὸν πλοῦτον τῆς κατὰ χάριν θεώσεως»⁴.

Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ «σημεῖον», τὸ γνώρισμα τῶν Χριστιανῶν¹⁴. Καὶ μάλιστα εἶναι τὸ σημαντικώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ «σημεῖα», ὅπως λέγει πολὺ χαρακτηριστικὰ ὁ Ἰερὸς Χρυσόστομος:

«**Τὸ σημεῖον τοῦτο [τῆς ἀγάπης] [τῶν] σημείων ἀπάντων μείζον**»¹⁵.

Δ΄.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά:

Η ΘΕΙΑ ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΙΣ, ἡ ἄκρα Συγκατάθεσις τοῦ Θεοῦ, ἃς μᾶς ὑπενθυμίζει πάντοτε, ὅτι ὁ πλουτισμὸς τῆς φύσεώς μας ὀφείλεται μὲν εἰς τὴν **Πατρικὴν Ἀγαθότητα**, τὸ δῶρον ὅμως αὐτὸ διατηρεῖται «ἐάν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους»¹⁶.

Ἡ ἀγάπη ἀποτελεῖ τὸ ἀσφαλὲς κριτήριον, τὸ ὁποῖον μᾶς βεβαιώνει πλήρως περὶ τοῦ ἂν εὐρισκώμεθα ἐν κοινωνίᾳ μετὰ τοῦ Θεοῦ:

«Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ»¹⁷.

Ἐφ' ὅσον, μὲ τὴν δοθήθειαν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, μένωμεν ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ ἀσκῶμεν αὐτὴν συνεχῶς καὶ συνεπῶς, τότε θὰ «πληρούμεθα ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ»¹⁸. τότε θὰ ἔχωμεν τὴν «Σφραγίδα τοῦ Πνεύματος»¹⁹ εἰς τὴν καρδίαν μας· αὐτὴ ἡ «Σφραγίς» θὰ μᾶς ἀσφαλίσῃ, ἐξαγνίσῃ, φωτίσῃ καὶ ἀγιάσῃ, πρὸς δόξαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ᾧ ἡ προσκύνησις καὶ ἡ εὐχαριστία, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν!

**Ἁγία Γέννησις
τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ 2001**

Εὐχέτης πρὸς ἐνανθρωπήσαντα Κύριον
Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Ὡρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός,
Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῶν Ἐνισταμένων

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ.305/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2001, σελ. 81-82.

1. Ἰωάν. γ' 16.
2. Ἰωάν. α' 2.
3. Β' Κορινθ. η' 9.
4. Ἱ. Ζιγαβηνοῦ, Ν.Κ. τ. Α', σελ. 444, ἐν Ἀθήναις 1887.
5. Λουκ. α' 35.
6. Λουκ. α' 49.
7. Α' Πέτρ. α' 8.
8. Ὁσίου Νικοδήμου, Ἐγχειρίδιον..., σελ. 176, ἐν Βόλῳ 1969.
9. Ἀβδᾶ Ἰσαὰκ Σύρου, Τὰ εὐρεθέντα Ἀσκητικά, σελ. 383, Χ. Σπανός, Ἀθήνα.
10. Ὁσίου Νικοδήμου, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 175.
11. Ἁγίου Μαξίμου, PG τ. 90, στλ. 621B.
12. Ρωμ. ιγ' 8.
13. Ἱ. Χρυσοστόμου, PG τ. 60, στλ. 464. Ματθ. ιη' 20.
14. Βλ. Ἰωάν. ιγ' 35.
15. Ἱ. Χρυσοστόμου, PG τ. 61, στλ. 275 καὶ 276. Βλ. καὶ PG τ. 60, στλ. 464.
16. Α' Ἰωάν. δ' 12.
17. Α' Ἰωάν. δ' 16.
18. Πρῶτ. Ἐφεσ. ε' 18.
19. Ὁσίου Μακαρίου Αἰγυπτίου, PG τ. 34, στλ. 517A.